

feeder, hvortil alle disse udenlandske Stater have kunnet exportere, blive mindre. Naar vi nu samtidig lade vort Marked være fuldstændig aabent og ikke tænke paa nogen Stats-hjælp eller nogen Statsledelse, hvad saa? Saa faae vi alle de Varer her ind i Landet, som ere stængede ude andre Steder, det vil sige, vi blive helt oversvømmede med de andre Landes Produkter: Dertil svarer man: saameget desto bedre, saa bliver det saa meget desto billigere at leve. Ja, saa bliver Følgen ogsaa, at samtlige vore Producenter imidlertid ville gaa fallit, og saa tror jeg nok, man vil se, at denne Fordel bliver af en meget tvivlsom Besskaffenhed. Jeg mener paa ingen Maade, at vi uden videre kunne admittere de udenlandske Staters Besskyttelsesystem, paa ingen Maade, jeg tror overhovedet ikke, man skal komme ind paa doktrincære Theorier. Hvert Land maa have sit eget Toldsystem, det maa i det Hele taget følge sine egne Systemer og indrette dem efter sine praktiske Forhold og efter den Produktion og den Industri, der ligger naturlig for det, men at stille den Sætning op, at enhver Ting er af det Onde, fordi den tager mod Statens Besskyttelse, det er fuldstændig urigtigt og en gammel national-liberal Bildfarelse; det er jo overhovedet uheldigt at se, at den endnu har nogen Kurs, tilmed efter at saa mange andre national-liberale Sætninger ere gaaede ud af Kurs.

Der er ogsaa blevet nævnt her i Forbindelse med denne Lov af ærede Medlemmer, som have taget denne Sag, synes jeg, vel meget politisk, at her er Lighed med Begivenhederne i 1788. Den Gang frigjorde man den mindre Mand, en almindelig Reising opstod, og nu, siges der, vil man binde den mindre Mand igjen og hindre ham i at spise gult Smør. Dette med den mindre Mand er man dog kommen lidt bort fra igjen. Den mindre Mand har ingen Interesse i at blive snødt med det gule Kunstsmør. Men det Andet, Ligheden med 1788, vil jeg tillade mig at gjøre opmærksom paa er en meget tyk Misforstaaelse. Hvad gjorde man i 1788 ved Landboreformen og navnlig ved Fæstereformen, som var den vigtigste, i alt Fald fuldt saa vigtig som Løsningen af Stavnshaandte? Man besskyttede! Man lod Staten gribe ind og besskytte det mindre Landbrug imod det store, og det var en meget fornuftig Foranstaltning. Tallet være den, ere vi slupne for irske Forhold, som vi ellers havde faaet i Danmark. Og hvad er det, som nu sker? Det er akkurat det Samme. Det, der skal ske, er, at man skal besskytte det mindre Landbrug mod den store Fare, der nu er, nemlig Kapitalismen — det er Fabrikanterne. Man besskytter Producenterne og

det mindre Landbrug mod Kapitalen. Det er det, som sker ved denne Lov, og derfor siger jeg, at det er en god og sund økonomisk Lov. Jeg vil navnlig gjøre opmærksom paa, at hvor høi Grad man tager feil i dette Spørgsmaal, naar man tror, at Loven er i de store Gaardes Interesse. Det er fuldstændig feil. Dersom denne Lov bliver vedtaget uden Farvebestemmelsen, hvad vil der saa ske? Saa vil det ske, at vort Smør ikke gik paa Renommeet, men saaledes, som det blev paastaaet før for det hollandske Smørs Vedkommende, at det vil opnaa den høie Pris paa Firmamærkerne. Men tro ærede Medlemmer, som kjende Noget til disse Forhold, at der er noget Firmamærke her i Landet, som har Besskyddning paa det engelske Marked uden de store Gaardes? (Stemmer: Jo, Fællesmeierierne!) Nei, Andels- og Fællesmeieriers Firmamærker ville ikke kunne konkurrere med de store Gaardes velkjendte Firmamærker. (Stemmer: Jo!) Nei, paa ingen Maade. (Stemmer: Hvorfor?) Fordi Andelsmeierierne have saa mange Vanskeligheder at kjæmpe imod paa Grund af den uensartede Mælkforsyning. I det Dieblit, Mistanken er reist imod det danske Smørs Vægtighed, vil det gennemgaaende blive den store Produktion, som vil tage den gode Stilling paa det engelske Marked i Kraft af Firmamærkerne, og jo mindre Producenteren er, og jo mindre Landbruget er — alle de smaa Landbrug f. Ex., der producere selvstændig — jo mere ville de Allesammen komme til at staa uden noensomhelst Hjælp af Firmamærker. De ville gaa ud af Spillet. Men meget værre vil det blive i det Dieblit, det store Landbrug, hvad meget let kan blive Følgen af, at Farveparagrafen ikke bliver vedtaget, giver sig til at producere usfarvet Smør. Dersom det sker — og der er jo en Del af England, hvor man forlanger usfarvet Smør — og man sender hele sin Produktion af Smør usfarvet til England, saa at Smørfarve ikke mere bliver almindelig brugt, vil det være overordentlig skadeligt for det mindre Landbrug. Det kan jo nemlig ikke nytte at skjule det, at Smørfarven dækker over en Mængde Synder i Smørret. Der hører langt bedre Meierikundskaber og langt mere Dgthighed til at producere usfarvet Smør, end der hører til at producere farvet Smør. Det er netop det, Farven gjør, at den skjuler en Del af de Ufuldkommenheder, som af sig selv træde frem i det usfarvede Smør, og i det Dieblit, Farvningen hører op, vil Konkurrencen i England blive endnu vanskeligere for de mindre Meierier end for de store Gaarde.